

ΙΣΤΟΡΙΑ:	Το αστέρι τραμ
ΧΩΡΑ:	Λετονία
ΗΛΙΚΙΑ:	6 – 12 Ομάδα 1 – 6-8 Ομάδα 4 – 9-12
ΥΛΙΚΑ:	Πίνακας Εικόνες με πανοραμική θέα της Riga Μαύρο χαρτόνι Παστέλ κιμωλίες Ποικίλα στοιχεία, ρουχισμός για την παράσταση
ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΟΙ ΣΤΟΧΟΙ:	Ανάγνωση της ιστορίας Θέαση ποικίλων εικόνων από το πανόραμα της Riga. Διάταξη πυροτεχνημάτων σε ένα αεροπλάνο. Ομάδα 4 – Κατανομή των ρόλων της παράστασης, ανέβασμα της παράστασης.
ΜΕΘΟΔΟΙ:	Ιδέα αράχνης. Δουλεύοντας με το κείμενο. Ανάλυση κειμένου. Συζήτηση σχετικά με το κείμενο . Απαντήσεις σε ερωτήσεις. Πρακτική εργασία Παιχνίδι ρόλων Παρουσίαση παράστασης Αξιολόγηση μαθητών της δικής τους εργασίας
ΑΝΑΜΕΝΟΜΕΝΑ ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ:	Αφαιρετική σκέψη Συνειρμική σκέψη Δημιουργική σκέψη Κριτική σκέψη Συμπερασματική σκέψη Σύλληψη ιδέας Λήψη αποφάσεων
ΣΥΓΓΡΑΦΕΙΣ:	Οργανισμός “Creative Ideas”

ΙΣΤΟΡΙΑ

Συγγραφέας: JurisZvirgzdiņš

Το αστέρι τραμ

Όλη τη νύχτα η Dacite τινάζοταν από την μια μεριά στην άλλη, μια κρύωνε, μια ζεσταινόταν.

Ξαφνικά το μικρό κουβεράκι της τυλίχτηκε σαν ένας πραγματικός ιστός αράχνης, στη συνέχεια έφυγε εντελώς στα πόδια της. Ο Mikus, το αγαπημένο της αρκουδάκι, που συνήθως κοιμόταν δίπλα στο μαξιλάρι της, ξαφνικά κύλησε στο πάτωμα με έναν δυνατό γδούπο, αλλά όταν σηκώθηκε, ανοιγόκλεισε τα μαύρα σαν κουμπιά μάτια, με δυσαρέσκεια.

Επιτέλους ήρθε το πρωί. Το σπίτι ήταν ήσυχο, πολύ πολύ ήσυχο. Οι γονείς της κοιμήθηκαν σαν να περίμεναν μια φυσιολογική μέρα σήμερα, αλλά η Dacite ήξερε ότι Ο ΜΕΓΑΛΟΣ ΠΑΝΗΓΥΡΙΣΜΟΣ είχε επιτέλους φτάσει! Όλοι στην τάξη του παιδικού σταθμού της μιλούσαν για αυτό. Είχε γίνει ένας διαγωνισμός ζωγραφικής, στον οποίο η Dacite και η καλύτερή της φίλη, η Ingrid, μοιράστηκαν την πρώτη και δεύτερη θέση. Η Ingrid ζωγράφισε με νερομπογιές την σημαία της Λετονίας και τρία χρυσά αστέρια, παρ' όλο που δεν ήταν καθόλου εύκολο, αλλά η Dace ζωγράφισε το πανόραμα της Ρίγας, με όλους αυτούς τους εκκλησιαστικούς πύργους και με έναν εορταστικό χαιρετισμό.

Η Dacite περπάτησε στα νύχια των ποδιών της μέχρι το μπάνιο και πλύθηκε, έπλυσε μέχρι και τα αυτιά της και βούρτσισε τα δόντια της. Τι σημασία έχει αν κανένας δεν την βλέπει; Αλλά τι συμβαίνει με τον Mikus; Την κοίταζε με τα λαμπερά μάτια του σαν κουμπιά.

Η μαμά και ο μπαμπάς ακόμα ροχάλιζαν στην κρεβατοκάμαρά τους. Πώς μπορούν να κοιμούνται τόσο πολύ μια τέτοια σημαντική μέρα; Φυσικά θα μπορούσε να ρίξει κάποιο αντικείμενο στο έδαφος με μεγάλο γδούπο, σαν ατύχημα, αλλά τι ακριβώς; Όχι, καλύτερα όχι! Τι κι αν οι γονείς της θύμωναν; Τέτοια πράγματα είχαν ξανά συμβεί, και στην Dacite δεν θα άρεσε καθόλου.

Τελικά, ξύπνησαν, πήραν όλοι μαζί πρωινό, τρώγοντας ζεστά τoστ με τυρί και πίνοντας κακάο.

Η Dace επίσης, τοποθέτησε ένα βάζο με μέλι μπροστά στον Mikus, αλλά ο αρκούδος δεν έφαγε τίποτα, μάλλον ήταν ενθουσιασμένος, ΘΑ ΠΑΝΕ, ή ΔΕΝ ΘΑ ΠΑΝΕ, ΘΑ τον πάρουν μαζί ΤΟΥΣ, ή μάλλον ΟΧΙ;

Η Dacite ξεφύλλιζε τα βιβλία. Ένα ήταν πολύ χοντρό, ένα άλλο πολύ λεπτό, ακόμα και αυτό που στην ίδια και τον Mikus άρεσε πιο πολύ απ' όλα, αυτό με το μύλο της γάτας, το οποίο είχε

διαβαστεί και ξαναδιαβαστεί, σήμερα δεν την ενδιέφερε καθόλου.. Κάθε τρεις και λίγο έτρεχε στο παράθυρο. Εξάλλου, πρέπει να δει εάν ακόμα βρέχει. Ίσως η βροχή έχει σταματήσει;

Έτσι, η μέρα πέρασε και ήρθε το απόγευμα. ΕΠΙΤΕΛΟΥΣ! Η Dacite δεν άντεχε άλλο. Έτρεξε στο δωμάτιο των γονιών της. Απίστευτο, ακόμα και αυτή τη μέρα και οι δύο τους κάθονταν στους υπολογιστές τους.

- Λοιπόν, τι σκέφτεσαι τώρα, μεγάλη μου κόρη; Γύρισε ο πατέρας της το κεφάλι του.
- Να πηγαίνουμε; Η Dacite παραλίγο να τρεκλίσει από τον ενθουσιασμό της.
 - Να πάμε πού; Ρώτησε ο μπαμπάς.
- Λοιπόν, να δούμε τα πυ-ρο-τε-χνή-μα-τα! Στο ανάχωμα! Μου υποσχεθήκατε!, και ξέσπασε σε κλάματα.
 - Δεν ξέρω, ίσως... ο μπαμπάς κοίταξε την μαμά.
 - Μα μου υποσχεθήκατε! Επέμεινε η Dacite
 - Ξέρεις, ήθελα να κάνω λίγη ακόμα δουλειά...

Μπορούσες να αισθανθείς ότι η κατάσταση ήταν πολύ άβολη για τον μπαμπά. Μπορούσε πάντα να φανεί.

Η Dacite κοίταξε προς την μαμά.

- Dacite, ξέρεις... η μαμά έψαχνε για λέξεις. Ίσως καλύτερα να μείνουμε σπίτι. Πρόσφατα ήσουν λιγάκι άρρωστη...
- Ήμουν άρρωστη, αλλά τώρα είμαι υγιής! Μάλιστα πάω και στον παιδικό σταθμό! Και σήμερα θα είναι τα πυροτεχνήματα!, αυτή τη φορά μπορούσε να προφέρει μια τόσο δύσκολη λέξη, σχετικά εύκολα.
- Αλλά μπορούμε να δούμε τα πυροτεχνήματα από την τηλεόραση και απλά φαντάσου ότι θα έχει ένα τεράστιο πλήθος και πάρα πολύ κόσμο..
 - Ήταν φανερό ότι οι γονείς δεν σκόπευαν να πάνε πουθενά.
- Τότε θα πάω μόνη μου! Ανακοίνωσε η Dacite. Φυσικά κατάλαβε ότι δεν θα της επιτρεπόταν ποτέ να πάει έξω μόνη τόσο αργά το απόγευμα.

Τώρα θα ήταν η κατάλληλη στιγμή για να ξεχάσει ότι είναι ήδη ένα μεγάλο κορίτσι και να ξεκινήσει να κλαίει πικρά, αλλά...

Και τότε χτύπησε το κουδούνι, μάλιστα δύο φορές. Είναι η γιαγιά!

Η Dacite έτρεξε προς την πόρτα. Πράγματι, ήταν η αγαπημένη της γιαγιά!

- Έκλαιγες;

Ναι, δεν μπορείς να κρύψεις τίποτα από την γιαγιά.

- Λοιπόν, λιγάκι.. ξέρεις δεν θα πάνε πουθενά...

- Βρε, βρε... Αυτό θα το δούμε! Και χαίδεψε το κεφάλι της εγγονής της.

Ο,τιδήποτε έλεγε η γιαγιά στους γονείς της, παρέμενε μυστικό. Ένα λεπτό αργότερα, επέστρεψε και είπε: Θα πάμε και οι δύο μας! Πήγαινε να ντυθείς γρήγορα!

Αγαπημένη, γλυκιά γιαγιά! Η Dacite πήδηξε και με τα δύο πόδια τον αέρα, εάν είχε τέσσερα πόδια σαν τον Mikus, θα είχε πηδήξει και με τα τέσσερα! Θα πάνε!

Ενώ η γιαγιά και οι γονείς της έπιναν τσάι, η Dacite είχε ήδη βάλει το παλτό της, ο Mikus είχε σφηνωθεί στην τσέπη της, έτσι ώστε να μπορεί να βλέπει και να ακούει τα πάντα. Αυτή τη φορά, ακόμα και τα κορδόνια στις μπότες της ήταν σαν να είχαν δεθεί από μόνα τους.

Ενώσω στέκονταν στο κατώφλι της πόρτας, μπορούσαν να ακούσουν την νουθεσία της μαμάς και προς τις δυο τους, να μην χαθούν ανάμεσα στο τεράστιο πλήθος ανθρώπων. Και τότε, κρατώντας το χέρι της γιαγιάς, η Dacite μπήκε στον ανελκυστήρα. Μέσα σε λίγα λεπτά είχαν φτάσει στην στάση του λεωφορείου.

Τότε, σαν κεραυνός εν αιθρία, ένα τραμ σταμάτησε στην άκρη του πεζοδρομίου. Ήταν το ίδιο υπέροχο, παλιό τραμ που η Dacite είχε μια φορά ταξιδέψει. Αλλά κάτι πραγματικά απίθανο!

Δεν υπήρχαν γραμμές για τραμ εκεί, τα τραμ συνήθως τρέχουν πάνω σε γραμμές και κρατιούνται από σύρματα ή ίσως ακόμα και από τα ουράνια χρησιμοποιώντας τόσο μακριά κέρατα, όπως οι πεταλούδες...

Μέσα από την μπροστινή πόρτα του τραμ, ο οδηγός έβγαλε έξω το κεφάλι του και αυτό ήταν στολισμένο με ένα τεράστιο ασημένιο μούσι, το οποίο η Dacite είχε δει μόνο σε ταινίες και βιβλία. Κάποιοι περίεργοι χαρακτήρες ξεπρόβαλλαν στο μούσι. Με φωνή τραγουδιστή την παρότρυνε να ανέβει στο βαγόνι: - Έλα, έλα όμορφη υπηρέτρια.. Η Dacite δεν άκουσε το τέλος του τραγουδιού.

Τότε ο οδηγός φώναξε πιο δυνατά, αλλά με την ίδια τραγουδιστή φωνή:

- Όλοι είναι ευπρόσδεκτοι! Παρακαλώ, περάστε!

Κάποιοι επιβάτες κάθονταν ήδη στο βαγόνι και επίσης ορισμένα παιδιά κάθονταν στα γόνατά τους. Τότε η πόρτα έκλεισε και το θαυμάσιο ταξίδι ξεκίνησε.

Εδώ και εκεί το τραμ σταματούσε και ένα ή περισσότερα άτομα έμπαιναν μέσα.

- Ρίξε μια ματιά! Η γιαγιά έβαλε το χέρι της στον ώμο της Dacite.

- Εκεί είναι η Bille και η γιαγιά της! Αυτές πάνε πάντα και παντού μόνο με τα πόδια!

- Η Bille; Η Dacite δεν μπορούσε να καταλάβει.

- Η Bille είναι ένα μικρό κορίτσι, σαν εσένα, μόνο που είναι από το βιβλίο της Vizma Belshenica. Θα καταφέρεις να το διαβάσεις μόλις πάς σχολείο.

Η Bille(Dacite) μεγάλωσε όντας σκεπτόμενη. Γιατί να περιμένει έναν ολόκληρο χρόνο για να διαβάσει ένα βιβλίο για ένα μικρό κορίτσι με μια λέξη σαν κουδούνι, αν μπορεί ήδη να διαβάσει; Θα πάει στην βιβλιοθήκη και θα πάρει το βιβλίο, αύριο κιόλας!

Το τραμ σταμάτησε, ένας άντρας με ένα μακρύ, μαύρο παλτό και καπέλο στο κεφάλι του μπήκε μέσα.

- Ο ίδιος ο AleksandrsČaks! Ανακοίνωσε ο οδηγός του τραμ.

Οι επιβάτες σάστισαν – ο ίδιος ο ποιητής!

- Η νεαρή κυρία δεν με αναγνωρίζει; - ο ποιητής προσέγγισε την Dacite.

Η Dacite ήταν σιωπηλή. Πιθανότατα θα είχε ξαναδεί το πρόσωπο, αλλά που ακριβώς;

Ο ποιητής έβγαλε το καπέλο του.

- Ακριβώς σαν ηλεκτρικός γλόμπος, σωστά;
- Ναι, σε αναγνωρίζω! Έχεις ένα άγαλμα στο σχολείο. Αλλά είναι μόνο το κεφάλι εκεί...
 - Λοιπόν, τώρα είμαι εδώ ,αυτοπροσώπως!

Τότε το τραμ σταμάτησε πάλι και ένας άλλος άντρας μπήκε μέσα.

- Αυτός είναι ο KārlisSkalbe – ψιθύρισε σιγανά ή γιαγιά στην Dacite.
- Ο KārlisSkalbe! Ο ίδιος ο άνθρωπος που έγραψε το βιβλίο "The Kitty's Mill"!

Ο συγγραφέας έκατσε κάτω, ακριβώς απέναντί τους.

Γιατί δεν το είχε καταλάβει αυτό; Ήταν ΤΟ ΑΣΠΡΟ ΓΑΤΑΚΙ που την κοίταζε από την τσέπη του συγγραφέα.

- Μπορώ να το χαϊδέψω; Άπλωσε το χέρι της η Dacite.
- Φυσικά, παρακαλώ! Ο KarlisSkalbe της χαμογέλασε ευγενικά.

Η Dacite χαϊδεψε το γατάκι. Το γατάκι (πόσο λευκό και χνουδωτό ήταν!) εξέτασε το κορίτσι και ξεκίνησε τη γουργουριστή μελωδία του: ΜΟΥΡ, ΜΟΥΡ, ΜΟΥΡΡ.

Ο Mikus άρχισε να κουνιέται νευρικά στην τσέπη του κοριτσιού:

- Άσε με να βγώ!

Η Dacite έβγαλε τον Mikus έξω και τον έφερε απέναντι στο γατάκι. Και οι δύο μύρισαν ο ένας τον άλλον και ένωσαν τις πατούσες τους και οι δύο φάνηκαν να συμπαθούν ο ένας τον άλλον.

Το τραμ σταμάτησε και ο οδηγός είπε: ΤΕΛΙΚΟΣ ΠΡΟΟΡΙΣΜΟΣ!

Όλοι βγήκαν έξω. Υπήρχε ένα ελαφρύ ψιλόβροχο. Η σημαία της Λετονίας κυμάτιζε βαριά στον πύργο του κάστρου. Στο τέλος του ψηλού τείχους, φτερούγιζαν στον άνεμο οι φλόγες από τα μικρά κεράκια. Η μαμά είχε δίκιο, σκέφτηκε η Dacite, είχε πάρα πολύ κόσμο. Γαντζώθηκε πιο κοντά στο μανίκι της γιαγιάς της.

- Κοίτα, εκεί είναι και ο Rainis και η Asrazija!- Η γιαγιά έστρεψε την Dacite προς την Παλιά Πόλη, αλλά ήταν πολύ αργά, και οι δύο ποιητές είχαν χαθεί μέσα στο πλήθος των ανθρώπων.

Μερικοί άνθρωποι στην σκηνή(πλατφόρμα) έβγαζαν ομιλίες, αλλά ήταν δύσκολο να τους ακούσεις, ο άνεμος από τον ποταμό Daugava κουβαλούσε τις λέξεις μακριά.

Ακούστηκε μουσική, όλοι άρχισαν να τραγουδούν τον εθνικό ύμνο της Λετονίας " Ο ΘΕΟΣ ΝΑ ΕΥΛΟΓΕΙ ΤΗΝ ΛΕΤΟΝΙΑ!"

Η γιαγιά και η Dacite τραγούδησαν.

Ξαφνικά, η Dacite άκουσε μια γνώριμη φωνή: - Κοίτα ψηλά, κοίτα στον ουρανό!

Ήταν ο οδηγός του τραμ και πίσω του... Ω θεέ μου!

Ακριβώς πάνω από τον Daugava, ψηλά στον ουρανό, μέσα από τα σύννεφα κάποιες μυστήριες φιγούρες κουνιόντουσαν εδώ κι εκεί – άντρες στα γκρι, παιδιά και κρασιά.

Αυτοί είναι οι ήρωές μας, όλοι όσοι έχουν "πέσει" για την ελευθερία της Λετονίας. Σκοπευτές σε μάχες για την ελευθερία, εθνικοί υποστηρικτές, οι εξόριστοι που δεν επέστρεψαν ποτέ στην πατρίδα τους. Εκεί είναι ο συνταγματάρχης Kalraks , η Elza Zigļevica που έπεσε από σφαίρα αντιπάλου ακριβώς εκεί, στην τράπεζα της Daugava τον Νοέμβριο του 1919, εκεί είναι η Hermine Purīna που έδωσε τη ζωή της φυλώντας τα Λετονικά σύνορα από την επίθεση του Κόκκινου στρατού το 1940, την νύχτα από τις 14 έως τις 15 Ιουνίου. Όλοι όσοι πέθαναν με την λέξη "Λετονία" στα χείλη τους, όσους τους άγγιξε η αιωνιότητα, ο Aleksandrs Čaks χαμήλωσε το κεφάλι του αποδίδοντας τον σεβασμό του προς όλους. Να τους θυμάσαι όλους !

Η Dacite κρατούσε την ανάσα της, είχε συγκινηθεί μέχρι δακρύων. Ο Mikus επίσης συγκράτησε ένα δάκρυ στο μάγουλο του, αλλά ίσως ήταν μια σταγόνα βροχής.

Τα πολύ αναμενόμενα πυροτεχνήματα ξεκίνησαν. Υπέροχα λουλούδια σε όλα τα χρώματα του ουράνιου τόξου, άνθισαν στον ουρανό, οι θεατές χειροκρότησαν και φώναζαν "Ζήτω", μέχρι την τελευταία φωτοβολίδα.

Μετά, οι θολές εικόνες εξαφανίστηκαν. Για άλλη μια φορά ο εθνικός ύμνος της Λετονίας ακούστηκε και σταδιακά οι άνθρωποι σκορπίστηκαν. Μόνο οι φλόγες από τα κεριά συνέχιζαν να φτερουγίζουν παρά τον άνεμο.

Το επόμενο πρωί, σχετικά κοιμισμένη ακόμα, η Dacite δεν μπορούσε να θυμηθεί πως η ίδια και η γιαγιά της είχαν γυρίσει σπίτι. Ίσως με το λεωφορείο, ή μήπως ήρθαν με τα πόδια; Τι είχε συμβεί την προηγούμενη μέρα; Και ποιος μπορεί να πει τώρα αν ήταν όνειρο ή πραγματικότητα;

Τότε η Dacite άνοιξε τα μάτια της έκπληκτη, ο Mikus καθόταν στο κομοδίνο του καναπέ της, δίπλα στο αρκουδάκι παιχνίδι ήταν το μπλοκ σημειώσεων που απονεμήθηκε από τον AleksandrsČaks, αλλά ανάμεσα στις πατούσες της γάτας, υπήρχε μια μαύρη πένα με την αφιέρωση MONTBLANC.

Το ραδιόφωνο στην κουζίνα που δεν έχει κλείσει από χτες, έπαιζε τον ύμνο " Ο ΘΕΟΣ ΝΑ ΕΥΛΟΓΕΙ ΤΗΝ ΛΕΤΟΝΙΑ"

ΕΡΓΑΣΤΗΡΙΟ ΒΗΜΑ ΠΡΟΣ ΒΗΜΑ

Σύνθεση

Συμμετέχοντες

Δάσκαλος, μαθητές της Ομάδας 1 και Ομάδας 4.

Ομάδα 1 – ηλικία 6-8

Ομάδα 4 – ηλικία 9-12

Δραστηριότητα 1

Ομάδες 1 and 4. Ιδέα αράχνη– το αστέρι τραμ– κάθε ένα από τα παιδιά εκφράζει τις σκέψεις του για το τι μπορεί να είναι (ένα τραμ που μεταφέρει όλα τα είδη διάσημων ανθρώπων, ένα ιπτάμενο τράμ που ανυψώνεται ως τα αστέρια, ένα χρυσοποίκιλτο τραμ κλπ)

Δραστηριότητα 2

Ομάδες 1 και 4. Ακρόαση της ιστορίας. Κάθε μαθητής γράφει τις ασαφείς/όχι ξεκάθαρες λέξεις και εκφράσεις σε μία κόλλα χαρτί.

Μετά την ακρόαση της ιστορίας, οι μαθητές κάνουν ερωτήσεις σχετικά με αυτήν.

Ο διάλογος, η συζήτηση πάνω στο κείμενο, αποκαλύπτουν την εμπειρία και τα συναισθήματα των παιδιών: τι διακοπές ήταν; Τι κάνουν συνήθως οι άνθρωποι αυτήν την ημέρα; Τι έκανε ο Dacite αυτήν την ημέρα; Ποιόν συνάντησε στο δρόμο της; Τι κάνετε εσύ και η οικογένειά σου στα γενέθλια της Λετονίας; Έχετε ποτέ επισκεφτεί την επίδειξη πυροτεχνημάτων; Τι συναισθήματα σας δημιούργησε;

Δραστηριότητα 3

Εικόνες με ποικίλες πανοραμικές όψεις της Riga. Συζήτηση για μέρη τα οποία είναι χαρακτηριστικά μόνο της Riga – η γέφυρα του Σιδηροδρόμου και η Κρεμαστή γέφυρα, καμπαναριά εκκλησιών, Παλάτι του Φωτός, Προεδρικό Παλάτι, και πολλά άλλα.

Δραστηριότητα 4

Ομάδα 1 – σχεδίασε τα πυροτεχνήματα σε μαύρο χαρτόνι με παστέλ κιμωλίες.

Form 4 – σχεδίασε ένα σχέδιο σε λευκό χαρτί- ένα συγκεκριμένο κτήριο ή συγκρότημα κτηρίων στη Riga. Ακολούθως, κόψε περιμετρικά με ψαλίδι το κτήριο και χρησιμοποίησέ το ως στένσιλ, για να σχεδιάσεις σε μαύρο χαρτόνι A3. Το σχέδιο χρωματίζεται με παστέλ κιμωλίες. Τα παιδιά δημιουργούν τα πυροτεχνήματα σχεδιάζοντας λωρίδες από διαφορετικά χρώματα, και μετά τα μπουτζουρώνουν με τα ακροδάχτυλά τους σε χαρτί.

Δραστηριότητα 5

Ομάδες 1 and 4. Διάταξη της έκθεσης.

Δραστηριότητα 6

Ομάδα 4 στους μαθητές ανατίθενται ρόλοι από την ιστορία που ο καθένας θα παίξει. Τα παιδιά εκτιμούν τι σκηνικά και ενδύματα θα είναι απαραίτητα για να αποδώσουν την ιστορία.
pupils are assigned roles that each one will play from this story.

Ο καλύτερος αναγνώστης στην τάξη διαβάζει το κείμενο και οι υπόλοιποι μαθητές το αναπαριστούν χρησιμοποιώντας μόνο κίνηση, εκφράσεις προσώπου, και διάφορα χαρακτηριστικά.

Δραστηριότητα 7

Ομάδα 4 οι μαθητές παρουσιάζουν την παράσταση των κινήσεών τους στους μαθητές της Ομάδας 1.